

host

bianca bellová

celý den
se nic *nestane*

Ředitel hotelu stál za recepčním pultem a čuchal si k dlaním. Martu napadlo, čeho se asi dotýkal.

„Tý Indce v novomanželském apartmá hráblo.“

Pohlédl ke stropu, jako by čekal, že tam objeví nějaké vysvětlení.

„Celou dobu, co jsi byla pryč, ječí, jak kdyby ji stahovali z kůže. Asi jí mrdlo z tý bouřky.“

Marta chápavě pokývala. Narážkou na svou nepřítomnost se nenechá vyprovokovat. Ředitel má dnes vázanku s ručně namalovanými kytarami. Martu nepřestávalo udivovat, že ten člověk bez jakéhokoliv vzdělání, úrovně a vkusu už tolik let úspěšně řídí solidní rodinný hotel.

„Promiň. Byla jsem venku s Lolou. Puberta, znáš to. Snažím se to mít aspoň trošičku pod kontrolou,“ nuceně se pousmála a na důkaz své nemohoucnosti obrátila oči v sloup.

Ředitel mávl rukou: „To je jasný. Mám obavu, že tu šílenou už diskrétně nevyřešíme. Klepnout do hlavy, zabalit do koberce, vyvézt se smetím.“

Marta se nenamáhala předstírat pobavení. Tohle bylo prostě pod její úroveň. Alespoň že se nešfourel v pupíku, což ředitel dělával, když byl rozrušený; při tomto jeho zlovyku měla vždycky chuť se začít hystericky smát.

„To ale byla bouřka v noci! Co?“

Marta se usmála: „Dobře se spalo.“

„Ale houby!“ mávl rukou ředitel. „Celou noc jsem běhal kolem baráku, jestli mi voda neteče do sklepa. Taková

bouřka!“ vrtěl rozladěně hlavou a rytmicky přitom vyfukoval nosem.

„A tekla?“ zeptala se Marta, zatímco si oblékala pracovní sako.

Ředitel pokýval hlavou a jeho ukazovák zamířil nebezpečně blízko k pupíku: „Bylo to jen tak tak! Jen tak tak. Centimetr od okna se ta voda zastavila. Ale soused má z obýváku bazén a skleník mu rozmlátily kroupy. Velký jak holubí vejce, přísahám!“ Ředitel zvedl obě ruce, aby naznačil velikost holubích vajec, a Marta uviděla koláče potu, které se mu šířily podpaždím na košili.

Marta svraštila obočí na důkaz sympatií a rozhořčení nad nehorázností klimatických jevů. Přihlásila se jako nový uživatel na recepčním počítači.

„A tady v hotelu,“ opsal ukazovákem velký polokruh, „tady dočista vypad proud! A trvalo deset minut, než naběhnul agregát.“

„Vždyť já vím,“ přikývla rozvázně a pokrčila rameny. Jak by to mohla nevědět; noční směna si ještě ráno vyměňovala zážitky z deseti minut hrůzy jako přeživší ze ztroskotané vzducholodi. Hosté potácející se mlčky zšeřelými chodbami hotelu, vulgární výkřiky ve tmě, ano, někdo dokonce souložil v mezaninu, v hotelové lobby někdo vrazil do skleněného stolku a ošklivě se pořezal. Někdo si z hotelového baru, který už byl tou dobou zavřený, vypůjčil tři lahve tequilly a schody mezi druhým a třetím pat-

rem byly pozvracené. To všechno za deset minut. Otočte se k nim zády a za deset minut máte z řádu totální chaos.

Marta zkontrolovala svou e-mailovou schránku a hned potom proletěla novinky z rss čtečky, nastavené na odběr zpráv ze stránek černé kroniky. Standardní rituál, který prováděla každý den, automaticky. Stovky zpráv, které filtrovala na první pohled jen skrze text titulků jako zkušený revizor, který si v moři cestujících bezpečně povšimne černého pasažéra podle toho, jak se náhle nepatrně pohne směrem k východu. Marta zadržela dech: ŠKOLÁCI OBJEVILI KOSTERNÍ POZŮSTATEK VE STŘEDOČESKÉM KAMENOLOMU. Rozklikla titulek a rychle přečetla celou zprávu. Pak ještě jednou. Pak si uvědomila, že je jí slabo, že dýchá jen povrchně, na půl plynu. To není ono, říkala si. Tohle není moje kostra. A za chvíli to bylo dobré. Za chvíli už byla zase dobrá. Tohle není ono. Ledaže by jo.

Ta ženská z novomanželského apartmánu v pátém ječela pěkně dlouho. Už včera nevypadala v pohodě. Objednala si u pokojové služby několik jídel, ale tác se vždycky objevil za dveřmi plný, jenom v něm byly všechny pokrmy smíchané: smažená vajíčka plavala v pomerančovém džusu společně s kousky toastu, na špízu s krevetami přibily

šedomodré vizitky a v hrnku se zbytky cappuccina ležely čtyři páry manžetových knoflíčků.

Několik dní nebyla ze svého pokoje venku.

Dnes ráno začala křičet. Na indickou nevěstu znala dost sprostých anglických slov. Pak začala kopat do dveří. Marta se opírala o stěnu před pokojem v pátém patře se založenýma rukama a snažila se o klidný, terapeutický tón (vzpomněla si na hodiny strávené u své psychoterapeutky).

„Promiňte, madam. Váš projev obtěžuje ostatní hosty. Můžeme pro vás něco udělat?“

„*Fuck youuuu!*“

Provozní Richard se nekontrolovaně uchechtl. Marta se na něj zamračila a on zvážněl.

„Šálek horké čokolády třeba? Nebo čaj? Mám tu i mírná sedativa... pomohlo by vám to trochu se... uvolnit... Madam?“

„*Bring me my man back! Or else fuck off!*“

Marta si potichu povzddechla: „To zas bude!“

Richard pokýval hlavou: „To je jasné. Když má někomu jebnout, tak leda v den, kdy tu máme pohřební hostinu pro padesát lidí.“

„Copak se děje?“ naklonil se k Martě diskrétně pan Strnad, stálý host hotelu, který se v lobby téměř každý podvečer zastavil na sklenku pastisu, dnes ovšem byl i v roli

truchlícího pozůstalého, který vyprovázel svou manželku po pětapadesáti letech společné cesty.

Marta se usmála a zavrtěla hlavou: „V pořádku, pane Strnade. Nic, co by mělo narušit vaši hostinu. Jedné paní v posledním patře se neudělalo dobře. Nejspíš bude potřebovat lékaře.“

„Jsem lékař,“ podotkl pan Strnad a lehce pateticky se nadmul.

Marta roztáhla rty k zářivému úsměvu: „To bych od vás v tento den rozhodně nemohla žádat, pane doktore!“

Pan Strnad mávl rukou. Bylo to takové to gesto, které vše ostatní na světě zredukovalo na úroveň plísně na zdi. Zběžně pohlédla na stránku Facebooku. V jejím skutečném světě — světě pátrání a sběru informací potenciálně nabitých zásadními zvraty — se nic nepříhodilo. Tedy aspoň doufala, že ne.

Marta pokrčila rameny: „Tak tedy dobře. Když bude potřeba, obrátím se na vás.“

Pan Strnad se pousmál přes stisknuté rty a vzal obě její ruce do svých dlaní.

„Milá Martičko! Hádejte, co jsem objednal jako první chod?“

Marta obrátila pohled směrem, kde se nacházel salonek restaurace. Pozůstalí už přešli od účastného mlčení přes tichý hovor k běžné konverzaci.

„Snad ne topinky s česnekem?“ svažila obočí a vrátila se pohledem do hotelové lobby. Neměli jsme ten interiér měnit, pomyslela si, když hleděla na vzpouzející se vertikálu stěny ze skla a kamenů, která místnost rozdělovala. Zneklidňuje mě to, ano, dokonce rozčiluje — je to příliš dominantní, masivní, pohlcující jako ledovcové údolí. Polibek smrti od předraženého architektonického studia.

Pan Strnad na ni spiklenecky mrknul: „Chytré děvče! Patří jim to! Zvlášť tetě Irmě! Říkal jsem vám, že je teta Irma tak podnikavá, že si plastiku prsou pořídila na hypotéku?“

Uvědomila si, jak moc ji dráždí moderní architektura. Stárne?

„Ale že to byla pořádná bouřka v noci, vidíte!“

Pan Strnad přežil epidemii tyfu v Bergen-Belsenu. Byl svědkem toho, jak zavšivený a tyfem zamořený tábor mizí v ohni spojeneckých plamenometů. Pan Strnad přežil tyfus, který ještě po osvobození tábora zabil patnáct tisíc vězňů, i bombardování nemocniční budovy, kterým se s nimi loučila *Luftwaffe*. V táboře, kterému někteří přezdívali *fešácký koncentrák*, protože v něm nebyly plynové komory a Židé se v něm drželi na výměnu za německé válečné zajatce, viděl ženu s kostkou mýdla umývat se ve vodě vytékající z nádrže, na jejíž hladině plavaly dětské ostatky. Viděl jinou ženu, která byla tak zesláblá, že se při umývá-

ní opírala o hromadu nepohřbených lidských těl. Pan Strnad přišel o celou rodinu, ale nedokázal plakat. Každému, kdo byl ochotný poslouchat, pověděl o tom, co ho potkalo; věčně se dělil o detaily a chápavě svým posluchačům podstrkával papírové kapesníky. Účastně kýval hlavou, když se nekontrolovaně dojíмали nad jeho příběhem, jako by se tím tišila jeho vlastní bolest, kterou nedokázal vyplakat.

„Miluju ten váš krb, Martičko,“ říkával pan Strnad, který se s železnou pravidelností před večerí v jejich lobby baru stavoval na panáka anýzovky, jak byl zvyklý z Nice, kde strávil dlouhé roky exilu. Pan Strnad jí dělal garde, jako se dělá debutantkám, když poprvé vstupují do společnosti. Byl při tom sice zcela nadbytečný, ale měl z toho dobrý pocit. Pozoroval ji, jak se sklání nad knihou hostů, jak si odhrnuje patku z obličeje, jak si občas nekontrolovaně zasune špičku tužky mezi zuby (to se pousmál) i jak elegantně odbývá návrhy přiopilých hotelových hostů (to měl většinou povytažené obočí).

„Martičko,“ říkával, když si z věšáku bral klobouk, „tak já se budu ubírat. Buďte tu zdraví!“ Povyτάhl si rukáv košile, pokývl hlavou a odešel prosklenými mosaznými dveřmi hotelu.

„Na shledanou, pane Strnade, a pozdravujte paní Hanu!“ volávala za ním. To pochopitelně paní Hana ještě žila.

Dnes odpoledne: jdou spolu s Lolou po ulici, před cyklistickým obchodem sedí majitel a skupina cyklistů v obtažených cyklistických oblečích. Jdou vedle sebe, teda skoro, protože Lola jde o krok vzadu, jde, okusuje si nehet levého palce a hledí si pod nohy trochu nepřítomně. Marta ji napomene pohledem a Lola si povzdychne: „Co je, mami!“

Lola v zásadě nechápe podstatu pojmu *spěchat*. Do-
hání tím Martu k šílenství, nejméně jednou denně. Když Marta ráno buší na dveře koupelny, odpovídá jí Lola rozvláčným: „Co je? Meju si vlasy, ne?“ Lola nechápe naléhavost jízdních řádů, dokonce ani v letecké přepravě. Chodí rozvázně, co noha nohu mine, snad jen délce svých nohou vděčí za to, že je nakonec všude přece jenom včas. Obléká se s rozmyslem, sice má vkus ještě trochu poznamenaný pubertou, ale Marta si myslí, že to bude dobré, je tam dobrý základ, cit pro barvy, vzory i siluetu.

„Stydíš se za mě nebo co?“ A hned ji napadne, že se měla ovládnout, ale jako vždycky je to silnější než ona. Lola pokrčí rameny a pootočí si prstenem na malíčku a její pohled se vrátí k červeným converskám a žvýkačkám přilepeným na chodník. V těch conversách přečkala celou zimu a už teď se na to zase těšila; promrzlé chodníky jí chodidly vniknou do těla, nejdřív to docela bolí, ale brzy jí nohy znecitliví chladem. Bude součástí zimní krajiny kolem sebe, prochladlá, netečná, nemá. Zamrzne v ní jako žába, hibernovaný pulec. Bude si moci připadat jako od-

souzenec v sibiřském lágru, s nohama omotanýma onucí a s vytrženou kapsou používanou jako sáček na machorku. Pak to odnese močák nebo vaječníky.

Skupinka cyklistů najednou zmlkne, když procházejí kolem, majitel obchodu se na Martu usměje a pozdraví ji: „Dobrý den, slečno!“ Martě to nedá se nepousmát a chlápek, který prve mluvil, udělá časovou smyčku a zopakuje nedokončenou větu od začátku: „Takže klíč šestnáctka, jo, šestnáctka to byla...“

„Prosim tě, takovej typ ztrouchnivělej, co blbneš, mami,“ utrousí Lola, kradmo se na ni podívá a zastrčí si dlouhou patku za ucho. Nejdřív ji pobaví, jak Lola nedokáže pochopit, že se někdo může být i jen podívat na jinou osobu přes třicet, ale pak si uvědomí něco jiného — a povzdechne si: Lole je šestnáct, nemá nadváhu ani akné, velký nos ani předkus — zatímco jí samotné táhne na čtyřicet, a neměli by ti chlápci pokukovat spíš po její dečři — i když jsou to cyklisti? Co je špatně? A nemá Lola nakročeno tak, aby byla hodně nešťastná? A jak si vlastně té výměny celkem nevinných úsměvů mohla všimnout, když pořád čučí do země?

Vzpomene si na okamžik, kdy byla sama stejně mladičká, jako je teď Lola, okamžik uvězněný v uplývání života jako výkřik v letním odpoledni: opírá se o toaletní stolec v ložnici svých rodičů, napůl ve tmě, je oblečená v matčiných

bílých krajkových šatech; ze síně na ni dopadá mdlé žluté světlo a podtrhává křivky jejích boků. Tehdy si uvědomí: jsem krásná. Zasloužím si cokoli, na co si pomyslím. Pak vstoupí matka, rozsvítí a můra narazí do stínidla. Spustí výčitky, lamentuje vysokým, nepříjemným hlasem, Marta proti světlu pozoruje, jak matce vyletují z úst jiskérky slin. Matčino oblíbené slovo je *šlendrián*. Taký *poběhlíce* a *plýtvání*. Její matka má výrazy a názory jako nějaký přízrak z předobrozenecké doby. Kouzlo zšeřelého pokoje je pryč. Ale fragmenty toho pocitu moci, který zakusila, ty už v ní zůstanou napořád. Tohle bylo to zásadní, co Lole chybělo.

„Na, vem to,“ řekla, aby se jí lépe podařilo spolknout odseknutí, které měla na jazyku, a podala Lole tubus stočených filmových plakátů, které spolu kupovaly v *Terryho ponožkách*. Chtěla si s Lolou udělat příjemné odpoledne, ano, Marta se snažila pořád pracovat na jejich vzájemném vztahu, musela si kvůli tomu vzít delší pauzu na oběd, daly si pohár a chlebičky a jahodový koktejl v cukrárně v pasáži Světozor a pak Lolu nechala vybrat si do pokoje pět filmových plakátů, *La dolce vita* a *Hombre* a *Casablanca* a tak, celkem v tom obchodě nechala skoro tři tisíce, ale co... Lola byla šťastná jako dítě v hračkářství, dokonce jí dala pusku na tvář, jakou měla radost. A když pak Marta platila, ztratila Lolu na chvíli z očí a pak už

bylo všechno jinak: Lola postávala s překříženýma nohama, rýpala klíčem do loga na své tašce (Converse, co jiného?) a tvářila se, že k Martě vůbec nepatří.

„Co ti *zas* přeletělo přes nos?“ zeptala se Marta, zatímco jedním okem sledovala svou kreditku ve čtečce a jak s ní prodavač neuměle — zdálo se jí — zachází. Možná dostala Lola nějakou textovku. Třeba jí někdo za výlohou připomněl nějakou nepříjemnou příhodu. Nebo třeba některý ten filmový plakát; věděla snad Marta, s kým chodí do těch *filmových klubů*? Jako každý přechodný stav i Lolina puberta byla plná protichůdných výkyvů... jako maniodepresivní psychóza, jako rozbitý seismograf, jako počasí v dubnu... jeden proud Lolu unášel od Marty pryč, daleko na otevřené moře, a druhou nohou byla stále uvězněná v dětství... ještě pořád jí Lola občas zprudka (až Marta vykřikla!) dosedla na klín, aby se pomazlila, ještě pořád si Lola k Martě občas vlezla do postele a Marta ji pak musela držet za ruku, dokud Lola neusnula, a velmi často se Lola Marty ptala na názor na to či ono, takže si Marta v duchu blahopřála, jakou má vlastně vyspělou, rozumnou a milující dceru, a sama sebe se ptala, na co si vůbec stěžuje. Zaslechla jednou v tramvaji rozhovor dvou žen, z nichž se jedna trápila, co udělá s postiženým synem, který potřebuje servis 24/7, aby konečně mohla se zbytkem rodiny na dovolenou, nebo se z toho všichni zhroutí. *To nemá ani katetr? zeptala se ta druhá paní. Ale má — ale stejně... Potřebuje společnost, vidíte? To taky... A co takhle poslouchat*

hudbu ze sluchátek? Celý květen poslouchal rádio, ale pak, ze dne na den, ho rezolutně odmítl! Ach, tak! Vždycky se jí ulevilo, když slyšela, jaké kříže si nosí ostatní lidé, a ten vlastní jí připadal takový průměrný, banální.

Ale pak přišel okamžik přesně jako tento, kdy Lola vypadala, jako by v ní někdo umřel, najednou jí v obličeji povolila všechna mimika, působilo to, že Lola má na bedrech tíhu celého vesmíru, hlas jí o půl oktávy poklesl, ale to stejně nebylo k poznání, protože většinou přestala úplně komunikovat. Martě se pak stáhlo hrdlo, že skoro nemohla polknout, protože co může být pro rodiče těžší než vidět vlastní dítě trpět, i kdyby byl důvod jeho trápení sebebanálnější a stokrát odžitý...

Skoro se bála Lolu znovu požádat, aby zaskočila do Uruguayské vyklidit ten byt. Usmála se a řekla příliš nahlas, že čas pokročil a hele, zrovna jí jede tramvaj!

Lola se netrápila. Jen měla občas pocit, jako by se v ní zaseklo pérko a celý to komplikovaný soustrojí se najednou zastavilo. V takovou chvíli vnímala vnější svět jako bušení otravných návštěvníků na sklo podmořského akvária; doléhalo k ní tlumeně a obroušený o všechny špičky emocí. V takovou chvíli ani nevnímala pocity vlastního těla, dokonce i ta úporná a tupá bolest v žaludku mizela, jen hučení v uších trochu přetrvávalo. Když se podívala na svoje conversy, nejdřív ji napadlo, že musí mámě říct

o prachy na nový, protože tyhle už jsou přece jen trochu jetý, a pak, nemůže k nim přece nosit modrý džíny... Další vjem byl, že je vidí trochu rozmazaně. No, a pak jí to začalo být úplně lhostejný.

Takhle se jí to třeba stalo s tím doktorem, co ji vyšetřoval před operací appendixu; byl to takovej vypelichanej starej kocour, takovej ten hormonální typ, jak jim říkaly holky, o co míň vlasů měl na hlavě, o to víc chlupů se mu dralo z bílého pláště na prsou, svlíkáci pohled a pod velkým nosem sprostý rty...

Při prohmatávání Lolina břicha mu ruka nedbale zajela do podbřišku; Lola na něj bez výrazu hleděla, vnímala, jak tuhne, ale udělat nedokázala nic.

„Máte tu maminku?“ zeptal se ten prasák a usmál se. Neodpovídala.

„Radši jí neříkejte, že tu radu máte od lékaře — ale měla byste s tím začít...“

Mlčela. Zdálo se, že jeho hlas přichází z dálky.

„Víte, co myslím?“ zeptal se nedbale a naklonil se k ní. Jeho ruka setrvávala v Lolíně klíně. Všimla si zlatých náramkových hodinek, řady chlupů a červeno-bíle proužkované košile pod rukávem lékařského pláště, který se jí tlačil do podbřišku. Ušima se jí valil vlastní tep, zesílený, ale zpomalený. Pozastavila se nad zvláštností té akustiky. Její vlastní paže klidně spočívaly podél těla. Napadlo ji, že si ten doktor musí zastříhávat chloupky v uších a v nose. Na boku, kde se jí dotýkal, cítila jeho erekci.

„Bude vás operovat Dufek,“ řekl pak, když si navyklým pohybem přetáhl předkožku, „já nemůžu, mám cukrovku. Jenom vyšetřuju.“

Hleděla na místo na jeho krku, těsně za uchem. Kůže tam musela být měkká a ta velká tepna se sama přímo nabízela ke kousnutí. Jen kdyby se mohla pohnout. Zastraná paralýza. Listovala svou interní kartotékou pocitů, ale marně hledala něco, co by šlo použít. Připadala si jako hodiny, které zapomněli natáhnout.

Začínala cítit, jak ji na prsou studí jeho ejakulát. Mírně zásadité složení. Celá řada minerálů, dokonce stopové množství zlata. Čtyři sta druhů bílkovin. Lehce dráždivý účinek na kůži.

„Na, utři se,“ podával jí papírovou utěrku. Vypadal unaveně.

„Ty toho moc nenamluvíš, vid’? Domluv si pak u sestřiček termín operace.“

Utřela se, aby se neřeklo, tak ledabyle, že jí většina spermatu toho kreténa zůstala na prsou.

„Aspoň je vidět, že žiju,“ pomyslela si. Jako tehdy, když s ní Marta poprvé silně zatřásla — a jí zůstaly na pažích nepatrné modřiny. Chodila se na ně pořád znovu dívat do zrcadla; byly opravdové. Důkaz, že mezi ní a světem probíhá nějaká interakce. *Cool!*

„Esterházy, vole!“ vydechla.